

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar. x, státní příslušnost Gruzie, bytem X, zastoupený Mgr. Lenkou Langmaierovou, advokátkou se sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lence Langmaierové, se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu byly naplněny a žalovaný tak rozhodl o jeho neudělení nesprávně, neboť nedostatečným a zároveň velice selektivním způsobem zjistil skutkový stav.

Dále uvedl, že v řízení jsou dány důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. V řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně uváděl, že tu existuje reálná hrozba, že bude v Gruzii zavražděn, neboť byl klíčovým svědkem v trestním řízení proti obžalovanému pocházejícímu z vlivné rodiny mající konexe v gruzínské policii a justici. V jeho průběhu i po skončení mu bylo několikrát vyhrožováno, a to i veřejně, např. přímo v soudní síni. Žalovaný vůbec nezjišťoval, zda v Gruzii funguje efektivní mechanismus ochrany svědků či dohledu nad rizikovými propuštěnými pachateli trestných činů, tedy okolnosti pro toto konkrétní řízení nesmírně důležité. Žalovaný se touto skutečností vůbec nezabýval. Je sice chvályhodné, že každý má zaručeno právo obrátit se na policii, pokud byl poškozen trestnou činností, avšak pokud je touto trestnou činností reálně hrozící vražda, když v dané zemi není možnost předběžné ochrany, takovéto právo v podstatě pozbývá na významu. Vzhledem k výpovědi žalobce měl žalovaný zjistit, zda vůbec v Gruzii existuje účinná legislativa na ochranu korunních svědků a zároveň měl blíže zjistit okolnosti ohledně případu R.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí spatřoval neopodstatněnost obav žalobce mimo jiné také v tom, že o azyl požádal až s odstupem několika let, když mu mělo být vyhrožováno především mezi lety 2007 a 2009. K tomu žalobce uvedl, že žalovaný nevzal v úvahu, že v souvislosti s měnící se politickou situací v Gruzii byli propuštěni na svobodu „političtí vězni“ blízcí nové vládě, mezi kterými mohl být i odsouzený, proti kterému svědčil. Navíc se právě časem zvyšuje možnost, že odsouzený bude podmíněčně propuštěn z výkonu trestu a bude se tak moci žalobci fyzicky pomstít za jeho svědectví bez užití prostředníků. Proto je mylné domnívat se, že žalobcova situace v Gruzii se v čase zlepšuje, když je tomu přesně naopak.

Dále namítl, že žalovaný do odůvodnění rozhodnutí přejímal především kladná hodnocení Gruzie obsažená v informacích od Ministerstva zahraničních věcí ČR a naopak s varováními obsaženými především ve zprávách od nevládních organizací Human Rights Watch a Freedom House se dostatečně nevypořádal. Informace v těchto zprávách uvedené přitom podporují jeho tvrzení o korupci ve státě, o jeho neefektivitě, o nutnosti reformy trestního soudnictví, o vměšování se politiky a moci zákonodárné do justice a o agresivitě orgánů činných v trestním řízení. S ohledem na výše uvedené je potom naprosto legitimní, že žalobce měl obavy svěřit se s vyhrožováním ze strany obžalovaného a jeho otce, neboť jeho ochrana jakožto svědka je neefektivní, v policejních kruzích se objevuje mučení, bití, je zde zřejmá korupce. Nadto žalobci již z průběhu trestního řízení bylo patrné, že jakákoliv jeho iniciativa by byla zbytečnou a nežádanou, což lze jednoduše demonstrovat tím, že mu nebyla nabídnuta ze strany orgánů činných v trestním řízení žádná ochrana, která je v České republice standardem. Pokud mu bylo vyhrožováno ze strany obviněného R. G. a jeho otce přímo v soudní síni, tedy před očima samotného soudce, jak mohl získat důvěru k orgánům činným v trestním řízení a samotné justici, která mu měla sama od sebe takovou ochranu zajistit? Pokud se tak nestalo, je zřejmé, že i kdyby tu existoval zákon na ochranu svědků, je jeho aplikace v praxi nulová.

Žalobce rovněž zpochybnil možnost vnitřního přesídlení v rámci Gruzie, jelikož je Gruzie malým státem pouze s třemi miliony obyvatel, čili tu je omezená možnost se vůbec někde skrývat. Je třeba také konstatovat, že přestěhování v rámci Gruzie by jeho situaci

beztak efektivně neřešilo, neboť pokud v Gruzii jako takové nejsou zaručeny standardy pro ochranu svědků, není důvod, aby se stěhoval, neboť v zemi, jež má obyvatel stejně jako větší město, by těžko mohl očekávat účinnou ochranu.

Dále namítl, že v napadeném rozhodnutí není nijak odůvodněno, proč má žalovaný za to, že žalobce nenaplní znaky případu hodného zvláštního zřetele. Naopak k tomu žalobce uváděl, že jeho zdravotní stav není dobrý, neboť trpí cukrovkou a ztrátou zraku ze 40 %. V případě návratu zpět do Gruzie by se nepochybně jeho zdravotní stav především kvůli neustálému stresu z toho, že mu hrozí zabití, ale i kvůli méně kvalitní a dostupné zdravotní péči, velmi rychle zhoršoval, přičemž by bezprostředně mohl vést k úplné ztrátě zraku.

Konečně namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou rovnosti, neboť měl zajistit překlad článku, který předložil, do českého jazyka za účelem jeho řádného posouzení jako důkazního prostředku.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v usnesení ze dne 18. 10. 2016, č. j. 6 Azs 25/2010 - 83 NSS poukázal na nezbytnost vyčerpat prostředky vnitrostátní ochrany. Konkrétně uvedl: „*Podobně je zapotřebí nahlížet i na skutečnost, že se stěžovatel se svou obavou z výhrůžných telefonátů neobrátil na policii. I ta je sice zatížena mnohými problémy, avšak ani zde nelze tvrdit, že by tyto měly povahu plošnou či systémovou, nýbrž se jedná spíše o individuální excesy.*“ Odkázal i na rozsudek NSS ze dne 26. dubna 2007, č. j. 7 Azs 14/2007-75: „*Za „pronásledování“ ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se považuje jen takové jednání, jehož se dopouštějí orgány státní moci nebo osoby, které tuto moc ztělesňují. Tvrzené obavy z vyhrožování a násilného jednání ze strany soukromých osob by se tak mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita ochrany poskytované daným státem před těmito osobami však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“.*“ Uvedl, že se v rozhodnutí s konkrétními okolnostmi žalobcova případu vypořádal v dostatečné míře, přičemž nelze odhlédnout od výsledku trestního řízení, v němž došlo k potrestání pachatele vraždy dlouholetým trestem odnětí svobody. Přihlédnout je třeba i k době, kdy bylo žalobci dle jeho slov vyhrožováno naposled (rok 2009).

Ve vztahu k neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde krom jiného zohlednil i žalobcův zdravotní stav. Správnost jeho postupu i závěru dokládá protokol o pohovoru, kde žalobce sám potvrdil, že v Gruzii se mu dostalo nezbytné zdravotní péče (užívá předepsané léky, jednou ročně chodí k lékaři na kontrolu, jinou extra léčbu nepotřeboval a netrpí akutními zdravotními problémy).

Konečně žalovaný nesouhlasil ani s námitkou vady řízení v závěru žaloby, neboť s napadeným rozhodnutím byl žalobce dne 8. 8. 2016 seznámen v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka tohoto jazyka. Vlastnoručním podpisem stvrdil, že rozhodnutí včetně poučení rozumí a originální výtisk přebírá k uvedenému dni, současně bere na vědomí, že rozhodnutí tímto nabývá právní moci. K tomu lze jen doplnit, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 8. 2016 žalobce v odpovědi na dotaz č. 12 uvedl, že vedle gruzínštiny je schopen se v tomto (ruském) jazyce porozumět. Žalobní námitka je tedy z pohledu žalovaného neopodstatněná a účelová. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 22. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 1. 8. 2016 poskytl údaje k této žádosti, v nichž uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, pravoslavného vyznání, svobodný. Hovoří gruzínsky, rusky a trochu česky. Nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a také nikdy nebyl v žádné politické nebo veřejné funkci. Jeho syn žije v Gruzii ve vesnici T. s jeho družkou. Poslední místo bydliště ve vlasti bylo v Tbilisi, kde žil posledních přibližně 15 let do 22. 4. 2016, kdy letecky cestoval z Tbilisi přes Istanbul do Prahy na základě českého víza. Od svého příletu území ČR neopustil. V minulosti pobýval na území ČR, a to od 12. 3. do 28. 3. 2016. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má cukrovku a 40% ztrátu zraku. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé, důvodem jeho žádosti je, že v Gruzii je jeho život v ohrožení. V roce 2007 pracoval v bezpečnostní firmě A. S. jako ostraha. Když měl v roce 2007 službu v restauraci N. Ch., byl tam zabit člověk jménem L. K.. Žalobce byl hlavním svědkem po celou dobu vyšetřování. Nabídl mu peníze, aby změnil svou výpověď. Když to odmítl, začali mu telefonicky a i jinak vyhrožovat. Volali mu ze skrytých čísel. Volal mu otec člověka, který zabil K. Pracuje jako policista. Pořád mu volal a vyhrožoval. Říkal, že ho zabije, pokud nezmění výpověď. Z vyhrožování dostal cukrovku a ze 40 % ztratil zrak. Z tohoto důvodu odjel z Gruzie.

V průběhu pohovoru žalobce vypověděl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že mu bylo vyhrožováno v souvislosti s vraždou L. K. Uvedl, že L. K. byl sportovec, který v ten den slavil v restauraci narozeniny. Zavražděn byl dne 8. 2. 2007 přibližně ve 23:30 hod. v restauraci N. Ch.. Ta restaurace již neexistuje, ale byla v Tbilisi v části R. Zabil ho R. G., což je syn R. G. Ten je policistou v rámci organizace SODE, což byla mocná policejní organizace. Po změně vlády byla organizace reorganizována a už není. V roce 2007 dostal R. G. 12 let vězení, zadržen byl hned 8. 2. 2007. Žalobce byl jedním z hlavních svědků. Správní orgán shrnul, že se uvedená vražda stala v říjnu 2007 a pachatel byl odsouzen a vyzval žalobce, aby uvedl, proč se o udělení mezinárodní ochrany rozhodl požádat v červenci 2016. Žalobce uvedl, že se v Gruzii změnila vládní strana, a z tohoto důvodu se všechno změnilo. Nemohl čekat, až ho zabijí. V Gruzii zase začala korupce v policii. Mohl by jej zabít otec R. G. nebo sám R. G., kdyby ho propustili. U soudu mu také vyhrožovali, jelikož byl hlavním svědkem a na základě jeho svědectví dostal G. 12 let. Kdyby žalobce změnil výpověď, tak by dostal jen tři roky. Na otázku, proč si myslí, že jej chce otec pachatele zabít, uvedl, že mu chtěli dát 30 tis. USD za změnu svědectví, což odmítl a poté mu začali vyhrožovat. Výhrůžky začaly v roce 2007, týden poté, co odmítl nabízené peníze. Telefonovali ze skrytého čísla a vyhrožovali, že zabijí jeho nebo jeho syna. Telefonovali dvakrát nebo třikrát týdně. Říkali mu, že jej zabijí, když nezmění výpověď. Bylo mu vyhrožováno cca rok a půl, vyhrožování bylo intenzivní. Naposledy mu vyhrožovali v roce 2009, měsíc si nepamatuje. Od té doby s těmito osobami nebyl v kontaktu. Poslední výhrůžný telefonát byl v roce 2009, ten muž říkal, že ho určitě zabije, protože místo tří let bude jeho syn kvůli jeho svědectví sedět 12 let. Může od nich očekávat cokoli, můžou mu třeba způsobit autonehodu. Každý den žil ve stresu a strachu. Z toho důvodu onemocněl, dostal cukrovku a o 40 % se mu zhoršil zrak. Stal se jen polovičním člověkem. Své potíže v Gruzii neřešil. Nemohl se obrátit na zkorumpovanou policii. Uvedl, že otec G. pracoval sám jako policista. Jinam se o pomoc neobracel, protože měl strach. Není to poprvé, co R. G. zabíjel, je to jeho druhá vražda, je z vysoce postavené rodiny. Jeho dědeček pracoval za Ševardnadzeho na ministerstvu spravedlnosti. Jeho rodina je jako mafie a on je malý člověk, tak co by mohl dělat. V Gruzii je to tak, že když je člověk vysoce postavený nebo má peníze, může cokoli udělat, může zabít člověka. Dále uvedl, že cukrovku dostal, když se před jeho očima stala ta vražda a všichni vědí, že cukrovka zničí

i oči. Na otázku, jakým způsobem své zdravotní problémy v Gruzii léčil, odpověděl, že mu doktor předepsal nějaké léky. Ty užívá a žádnou jinou léčbu nepodstupuje. Jednou za rok šel na kontrolu k doktorovi. Nezbytnou zdravotní péči dostupnou měl. Akutní zdravotní problémy nemá. Má pouze problémy s cukrovkou a se zrakem. Na otázku, co by dle jeho názoru bezprostředně hrozilo v případě návratu do vlasti, uvedl, že nemůže tvrdit, že by se bezprostředně něco stalo, ale když zjistí, že je v Gruzii, tak jej stoprocentně zabijí. Na milion procent ví, že ho zabijí. Na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu kopii novinového článku o popsané vraždě a všeho, co se té vraždy týká a anglický překlad článku.

Dne 4. 8. 2016 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že se se zprávami o zemi původu nechce blíže seznámit, nevěří jim a sám ví, co se v Gruzii děje. Ví, že jeho životu hrozí nebezpečí a nemůže se tam vrátit. Nevěří policii, prokuratuře, nevěří informacím žádných nevládních organizací, které mu byly předloženy a sám na milion procent ví, že když se do Gruzie vrátí, zabijí ho. Jak může věřit těm americkým nevládním organizacím? Sám ví, že v Gruzii nefunguje žádný zákon. Na dotaz, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, uvedl, že už vše předložil, všechna fakta a nic si nevymýšlí. Nic na doplnění nemá, ale prosí o udělení mezinárodní ochrany, protože se zpátky do Gruzie vrátit nemůže. Jeho životu hrozí nebezpečí, zabijí ho tam. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedl, že může říct jen jedno, a to, že těmto informacím nevěří, nevěří policii, prokuratuře a informacím nevládních organizací. Nikdo z nich mu nemůže garantovat, že ho nezabijí. Uvedené informace jsou podle něj neobjektivní. Je to pohádka.

Dne 4. 8. 2016 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce má možnost své potíže ve vlasti řešit za pomoci státních úřadů Gruzie, a to v první řadě pomocí policie. Z informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016 jednoznačně vyplývá, že v Gruzii má možnost obrátit se na policii každý, kdo je poškozen trestnou činností. Ač může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie existuje možnost podat na nečinnost stížnost u Generální inspekce policie. Tamtéž lze rovněž podat stížnost v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan a vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Dále uvedl, že považuje obavy žalobce, že by jej mohly v případě návratu do Gruzie zabít, za neopodstatněné, neboť žalobce nebyl již minimálně šest let jakkoliv kontaktován. Z jeho výpovědi rovněž nevyplývá, že by k tomu musel učinit nějaká zvláštní opatření. Z jím poskytnutých údajů k žádosti například vyplývá, že žil posledních přibližně 15 let na stále stejné adrese a to až do svého posledního vycestování ze země. V této souvislosti správní orgán připomíná, že v případě, že by měl žadatel v místě svého bydliště v Gruzii jakékoliv problémy, má možnost pokusit si tyto problémy vyřešit přestěhováním se do jiné části Gruzie.

K otázce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že žalobce trpí cukrovkou a má částečnou ztrátu zraku. Své zdravotní potíže léčí předepsanými léky a žádnou jinou léčbu nepodstupuje. Jednou za rok chodí na lékařskou kontrolu. Sám žalobce je toho názoru, že mu v Gruzii byla dostupná nezbytná zdravotní péče. Rovněž uvedl, že v současné době nemá žádné akutní zdravotní potíže. Z jeho výpovědi v průběhu správního řízení nevyplynulo, že tento by se nacházel v natolik nepříznivé rodinné, sociální či ekonomické situaci, aby bylo možné uvažovat o jeho případu jako o případu hodném zvláštního zřetele.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s. a článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, nebyl do českého právního řádu promítnut, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula. Jelikož je požadavek čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU dostatečně určitý, je nutno mu přiznat vertikální přímý účinek a projednávané věci jej aplikovat i při absenci odpovídající vnitrostátní právní úpravy (srovnej rozsudky Evropského soudního dvora C-26/62 *Van Gend en Loos v. Nederlandse Administratie der Belastingen*, C-9/70 *Franz Grad v. Finanzamt Traunstein* nebo C-41/74 *Van Duyn v. Home Office*).

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a a zákona o azylu. Tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Totéž platí i o námitce uvedené v doplnění žaloby, že byly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že žalobce trpí cukrovkou a má částečnou ztrátu zraku, nicméně jeho případ nelze považovat za případ hodný zvláštního zřetele. Tuto úvahu považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a ztotožňuje se s ní. Z výpovědi samotného žalobce vyplývá, že své zdravotní potíže léčí předepsanými léky a žádnou jinou léčbu nepodstupuje, pouze jednou za rok chodí na lékařskou kontrolu. Sám žalobce rovněž uvedl, že mu v Gruzii byla dostupná nezbytná zdravotní péče. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že jeho zdravotní obtíže nejsou natolik závažné, aby svědčily

pro udělení humanitárního azylu. Argumenty žalobce o předpokládaném zhoršení zdravotního stavu po návratu do Gruzie je pak třeba odmítnout jako ničím nepodložené spekulace.

Stěžejním žalobním bodem je námitka, že by žalobci měla být udělena doplňková ochrana, jelikož v případě návratu do vlasti by mu hrozila vážná újma ze strany R. G. nebo jeho otce, a to kvůli jeho svědectví. Tato námitka není důvodná. Z výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že naposledy mu bylo vyhrožováno v roce 2009, tedy cca 7 let před jeho odjezdem z Gruzie. Od té doby nebyl v souvislosti se svým svědectvím nikým kontaktován, přestože místo jeho bydliště zůstalo po celou dobu nezměněno. Soud tak souhlasí se žalovaným, že obavy z pomsty nejsou v projednávané věci opodstatněné.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy nehrozí, napadené rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu obstojí, a to i přes dílčí pochybení týkající se posouzení otázky vnitřního přesídlení. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal zcela nedostatečně, když pouze uvedl, že vnitřní přesídlení v rámci Gruzie je možné. Soud však souhlasí se žalobcem, že možnost vnitřního přesídlení je v případě Gruzie velmi problematická, jelikož Gruzie má pouze necelé 4 miliony obyvatel, z toho cca 1,5 milionu jich žije (stejně jako žalobce do svého odjezdu) v hlavním městě Tbilisi. Ostatní sídla v Gruzii jsou poměrně malá a možnosti efektivního vnitřního přesídlení jsou tak z povahy věci značně omezené. Těmito otázkami, plynoucími z gruzínské demografie, se však žalovaný nezabýval. Toto pochybení nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož vzhledem ke správnosti závěru o absenci hrozící vážné újmy v případě návratu žalobce do Gruzie, je otázka vnitřního přesídlení již nadbytečnou.

Žalobce konečně namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou rovnosti, neboť měl zajistit překlad jím předloženého článku do českého jazyka za účelem jeho řádného posouzení jako důkazního prostředku. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že žalovaný v průběhu správního řízení nijak skutková tvrzení žalobce nezpochybnil, naopak z nich při svém rozhodování vycházel. Žalovaný tedy akceptoval jak to, že žalobce byl ve vlasti svědkem v případě vraždy, tak i to, že mu v průběhu vyšetřování bylo vyhrožováno. Za této situace by překlad článku předloženého žalobcem, který měl dokázat jím tvrzené skutečnosti, byl nadbytečný.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle § 51 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovené zástupkyni žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. června 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová